

Володимир Антонович ШЧУТИНСЬКИЙ
народився у 1927 році.
Беззмінний керівник господарства «Зоря» на Рівненщині — 3 січня 2006 року виповниться 55 років, відтоді, коли він прийшов на цю посаду. Дівчі Герой Соціалістичної Праці СРСР. Член-кореспондент Міжнародної кадрової академії. Депутат ВР УРСР 7–11 скликань. У 1989–1991 роках — народний депутат СРСР. Народний депутат України 3 і 4 скликань. Член комітету ВР з питань аграрної політики та земельних відносин. Почесний академік УАН. Фракція Народної Партії.

ГЕНОЦИД

ПРОТИ ВЛАСНОГО НАРОДУ

На сьогодні немає жодного позитивного моменту в сільському господарстві. Немає програм розвитку галузей, які були б обраховані й пристосовані для аграрного сектору держави. Страшений диспаритет цін, і жодних практичних дій уряду для покращення становища. Шарахаємося з боку в бік; затіяли полювання на відьом. Хіба звільнення 18 тисяч керівників, у тому числі директорів шкіл і лікарень, покращило становище? Кому стало краще жити?

ча за пшеницю: коли таке було, щоб кілограм пшениці коштував 35 копійок, а кілограм картоплі — 3,5 гривні? За 1 тону дизпалива треба віддати 10 тонн продовольчого зерна. Селяни не можуть здати свинину на м'ясопереробні заводи. Банківські кредити для агросектору просто нищівні; був один банк — «Україна», та його знищили. І що, хтось поніс за це відповідальність?

Масо розбалансованість ринку, його руйнування. Те, що сьогодні робиться для селян — справжній геноцид проти власного народу.

Що ми уявляємо під словом ринок? У багатій Канаді фермер закупається власним коштом на 70%, а 30% — державна компенсація.

Завдяки такій державній підтримці Канада — один зі світових лідерів на аграрному ринку. У Сполучених Штатах Америки з 1932 року, відколи почалася державна підтримка АПК, ціни на продукти харчування збільшилися на один-півтора відсотки. Дотуючи сільське господарство, вони дбають і про сільгоспвиробника і, у такий спосіб, про кожного пересічного американця. Бо, крім вигідного товарообігу, американці споживають властиву для себе продукцію. І нам вкотре намагаються «запропонувати» курятину.

Україна постійно намагається перейняти досвід розвинених країн. Але там стала економіка, розвинений бізнес, присутня державна політика. Ми ж щорічно змінюємо уряди. Воюємо за голоси виборців балаканиною, відшукуємо компромат на опонентів. А про людей ніхто не дбає.

Я вже давно прошую, мене добре знають у світі. У січні наступного року виповниться 55 років, як я головував у «Зорі» Рівненського району. За свої майже 79 років багато разів брав на себе відповідальність і як голова колгоспу, і як депутат Верховної Ра-

ди СРСР та УРСР, і як народний депутат України. Та такого ще не бачив.

Чому Президент наклав вето на закон про подовження терміну дії нульової ставки ПДВ для сільгоспвиробників? Бо не знає ситуації на селі. Слава Богу, депутати його подолали цього вікторка (29 листопада — ред.)

Давайте поглянемо на сусідню Білорусь. Україна випереджала її у виробництві продукції сільського господарства у 2,5 рази. Ні м'яса, ні хліба, ні молока вони не мали. Однією бульбюю славилася. Сьогодні Білорусь випереджає Україну у 2,5 рази. У 2005 році там виділено дотації в сільське господарство 1 млрд. 180 млн. дол. з державного бюджету. Ми маємо — 320 млн. дол. США. Це

у 18 разів менше грошей за кількістю землі: в Україні 42 млн. га угідь, з них 32 млн. — ріллі, в Білорусі — 10 млн. га угідь і 7 млн. ріллі.

Я вже декілька разів пропонував провести візне засідання аграрного комітету ВР у Білорусі. Тамтешній господар кукурудзу і пшеницю, тобто сировину, купує в Україні; має 2300 га ріллі, отримує 105 ц зерна з гектара, відгодовує 36 тис. свиней.

Селяни — це такий народ, який може піднятися з вилами і прийти на Хрещатик. Поляки у середині восьмидесятих перекрили всі дороги підводами з зерном і іншим провіантом. Я на власні очі це бачив, бо проїхати країною було неможливо. Потім вони вдалися до більш цивілізованого протесту — провели своїх представників до сейму і відстоюють інтереси селян у законодавчому полі. Нам не завидити їхній досвід.

Ще кілька років тому наша «Зоря» виробляла сільськогосподарської продукції близько 12–15% від загальнорайонної. Тепер вже 50%, а по молоку — 65%. Зараз вже маємо 14 тис. га ріллі. До мене постійно приходять

сусіди, просять забрати землю і дати людям роботу. Вона нам не треба. Але доводиться працювати в інтересах держави. Взяти землю двох господарств сусідньої області, там бур'яни вищі за півтора метри.

Проект бюджету наступного року для села начебто виглядає непогано. До нього включили програму «шкільний автобус», пенсії та державні доплати тощо. Але насправді він — жебрацький. На тваринництво виділяється 95% від цьогогорічного, на рослинництво — 72%, на гектар посівів — нічого, на голову ВРХ — 65% від 2005 року. Якщо додати сюди інфляцію, то на село взагалі немає грошей. На програми

розвитку — майже нічого. Не знаю, чи вже мислять наші урядовці на чолі із Пинзеником загальноєвропейськими мірками? Але не можна наше село підставляти під європейські нормативи.

Селу на наступний рік треба 32 мільярди гривень. Треба колосальні гроші на техніку. Я б взяв і 30 тис. га землі, якби було чим її обробляти.

Потрібно на державному рівні зробити розрахунок, що потрібно, щоб отримати урожай, якою має бути продуктивність тваринництва, щоб не треба було цю продукцію закуповувати за кордоном. У нинішній ситуації наш вступ до СОТ означає кінець селу.

Уявіть, що вже сьогодні квітень 2006 року. Припустіть, що ми обрали вже парламент, і всі посідали у свої крісла. А сіяти хто буде? Чи вже від квітня ми не хотітимемо їсти?

Звертаюсь до всіх. Шановні товариші. Треба фінансувати село не через те, що селянин — доходяга. А через те, що воно дасть можливість країні вижити. Згадайте, що Україна — аграрна держава і доведіть це.

Маємо повний занепад промисловості. Обвал продовольчого ринку. Безліч жебраків, які риються у смітниках. Щоправда, можна ще продати якогось промислового гіганта. Але який же сором, щоб на державному рівні не знати, куди подіти «зайві» гроші від продажу, яку дірку заткнути, бо їх безліч. Невже ви думаєте, що бізнесмен, який витратив більше грошей, ніж планував, не знає, у який спосіб їх повернути якнайшвидше? Як ви гадаєте, за чий рахунок він це зробить?

Є варіант, який кілька разів пропонувався урядом на чолі з Юлією Тимошенко, — відкрити кордони і завезти всяких продуктів. І тоді на ринку все було б дешевше. Але це помилка. Дешевим би воно було, але і це дешеве вже ніхто не купував, бо не було б за що. Ми б позбавили людей можливості заробляти гроші, знищили б власного виробника.

Така ситуація, яку ми сьогодні маємо, повинна навчити людей, відкрити їм очі.

Річниця революції на Майдані. Життя покращилося?! Це омана. Картопля сьогодні десятикратно дорож-